

Dobri ljudje.

16. Očetovsko ljubeče srce.

Ubog rokodelec, Jakob po imenu, je imel ženo in štiri otroke, ki jih je kljub svoji marljivosti in varčnosti le težko preživljal. Ko je pa nekoč nastala velika draginja, je prišel v največjo zadrego. V družini je zmanjkalo živeža, a Jakob ga pri najboljši volji ni mogel preskrbeti. Ves obupan hodi po ulicah mesta, v katerem je bival. Tu sreča svojega znanca, ki je bil ravno tako ubog kot on. Ta zapazi njegovo potrnost ter ga vpraša, kaj da mu je. „Oh, uboga moja žena in moji otroci!“ vzdihne Jakob. „Že od včeraj opoldne nimajo več niti grižljaja kruha, in jaz ne vem, kako bi jim ga preskrbel, ker ne morem dobiti dela in zaslužka.“

„Sam dobro veš, da ti jaz ne morem pomagati, ker sam nič nimam, a povedati ti hočem, kako si moreš sam pomagati,“ mu reče znanec. „Tam v bližnji ulici je nekdo, ki se uči kri puščati. Ta daje vsakemu gotovo vsoto denarja, ako si pusti kri puščati, — žilo odpreti.“

Jakob se je sicer bal takega puščanja. Toda ljubezen do žene in otrok, mu prežene ves strah. Ne pomišlja se dolgo, marveč takoj se napoti k dotičnemu zdravniku, da si žilo odpreti na eni roki ter prejme od njega določeno vsoto. Ko pa izve, da si more na isti način še pri drugem zaslužiti denar, gre tudi k temu. S prejetim denarjem pa hiti ves vesel k peku ter kupi kruha za svojo družinico. — „Ljubi otroci, ljuba žena!“ zakliče ves vesel, ko stopi v sobo, „dal sem si kri puščati, da vam preskrbim kruha; vaša beda mi je skoraj potrla srce!“ Potem jim pove vso zgodbo. Žena in otroci ga s solzami v očeh objamejo ter se mu zahvalijo za toliko ljubezen. O, kaj premore prava ljubezen očetovskega srca!

Bogoljub.

17. Usmiljen otrok.

O slavnem misijonarju Ignaciju Knobleharju, ki je bil rojen 6. julija 1819 v Škocijanu na Dolenjskem, se pripoveduje iz njegovih otroških let to-le:

V Škocijanu se je nastanilo l. 1830. nekaj stotnij vojakov. V hiši kleparja Knobleharja je stanoval en desetnik in dva prostaka. Pred odhodom pravi desetnik gospodinji: „Mati, tu imate kos mesa, naredite z njim kar drago; mi ga ne potrebujemo.“ Gospodinja se ni branila ter se zahvalila za kos, ki je tehtal pet funtov. V tem se približa „Nacek“, tako so nazivaljali domačega enajstletnega sinka, ter pocuka mater za predpasnik. „Kaj pa je zopet, sitnež?“ ga hoče odgnati mati. — „Mati, ali smem nesti malo mesa kočarici l.“

Mati, radodarna in blaga žena, takoj privoli, saj ga ni bilo reveža, ki bi bil šel prazen od te poštene hiše. Zlasti je imela žena to lepo navado, da je izročala milodare po rokah živahnega Nacka.

Nacek je dobil dobršen kos ter izginil urnih korakov. Čez dobre pol ure prisopiha nazaj, s posebnim zadovoljstvom. „No, ali si dobro opravil?“ ga vpraša mati. — „Mislim, da sem prav napravil,“ odgovori deček. „Nobenega ni bilo doma; ker so bila vrata le priprta, sem pa le smuknil noter. Razrezal sem meso na dva kosa; manjši kos sem vrgel v lonec z vodo ter pristavil k ognju, da bodo kočarica in njeni otroci imeli kaj jesti, ko dojdejo domov. Mislim, da sem prav storil, kajne, mati?“

„Dobro si jo pogodil,“ dé skrbna mati. „Toda meso brez prikuhe ni posebno dobro. Vzemi še malo nalupljenega krompirja, nekoliko ječmenčka in zelenja ter vrzi vse v lonec.“

Nacek vesel teče z novimi darovi, da čimprej opravi posel skrbnega kuharja.

Kmalu nato pride kočarica, vdova s tremi otroci, domov. Kako se začudi, ko vidi, da ogenj plapola na ognjišču, v piskru pa vre pošteno kosilo, kakršnega že ni imela od Božiča sem.

Pa ta sveta ljubezen v mladem srcu blagega dečka je bila le takorekoč milobna zarja, ki je kazala le prve svetle žarke one plamteče ljubezni, ki mu je dala pogum, da je posvetil svoj trud, svojo učenost, svoje zdravje, svoje življenje duševni miloščini pretežavnega misijona v vroči Afriki.

18. Zgodovinar iz naših dni.

Vrli francoski pisatelj, ki je popisal življenje Katarine Sienske, pripoveduje iz svojih otročjih let to-le:

„Ko sem bil še majhen otrok, so me jemali moja mati na kolena in vlivali v moje srce resnice svete vere; posebno so goreče priporočali ljubezen do bližnjega in zatrjevali, da je treba v osebi ubožca si misliti prečastljivo osebo našega Gospoda Jezusa Kristusa. In s koliko spoštljivostjo smo nesli ubožčku kos kruha ali majhen dar v denarju! To je bilo že veliko poplačilo za našo pridnost celega tedna. Oni izmed nas, ki je bil najpametnejši in je najbolje znal, kar se je bilo treba naučiti, je imel to čast, da je smel deliti malo miloščino in spremljati mater po vaških kočah. Ako smo si že zelo zaželeli kako igračo, ki je bila že zdavno obljubljena, so nam rekli mati: „Ali bi ne dali te vsotice ubožcem? . . .“ in odrekli smo se se z veselim srcem. Navadno smo hodili sest na kamentito klop, ki je bila pred hišo poleg glavne ceste; in v svoji otročji vernosti smo gledali, niso li ti blede obrazi ubogih prosjakov podobni Križanemu na slonokoščenem križu v materini sobi, in naši zvedavi pogledi so jih še dalje spremljali, ko so zavili po stezah našega gorovja. Vsak dan smo obiskali neko sveto gospo, plemenito po umu in srcu, ki je imela svoj grad vedno odprt revežem; stara dekla, po imenu Serafina, je imela v oskrbi te imenitne goste. Vselej smo ji radi kaj pomagali, da smo jo mogli izpraševati o dogodkih teh gostov, ki so se zdeli tako častitljivi našim srcem. O sladki spomini krščanske otroške dobe, ali bi vas bil mogel pozabiti?“ . . .

J. Berthier.

